

การพัฒนาของจีน...สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้

นายเชิดชัย วรแก่นทราย
นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ
กรมควบคุมมลพิษ

บางครั้งการรับรู้ที่ได้จากการอ่าน การฟัง หรือรับจากสื่อต่าง ๆ ไม่ทำให้เราเข้าใจอะไรได้มากนัก เพราะจินตนาการของผู้รับสารไปไม่ถึง อย่างเรื่องการพัฒนาของประเทศจีน ถึงแม้จะผ่านหูผ่านตามาบ้าง แต่ด้วยความที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ส่วนมากถ้าเป็นเรื่องเศรษฐกิจก็จะนึกถึงแหล่งธุรกิจในช่วงกึ่งกลางเป็นส่วนใหญ่ ในแง่จีนแผ่นดินใหญ่กลับนึกถึงภาพหนึ่งกำลังภายใน สภาพบ้านเมืองเก่า ๆ มีโรงเตี๊ยม จอมยุทธ์ กับรถเข็นขายหมั่นโถว ป้าๆ คุณกันโหวกเหวกโวยวาย หลายคนเคยไปเที่ยวก็บอกเล่าถึงความลำบากเรื่องห้องน้ำ ถูกหลอกให้ซื้อของปลอม อีกเรื่องคือจีนเป็นมหาอำนาจทางการทหาร ไม่รู้จะมาไม่ไหน ถ้าเกิดอยากจะยึดครองประเทศใกล้เคียงก็คงอยู่ในวิสัย รวมความว่าเมืองจีนไม่น่าไปเที่ยวหรือนำคอบหาเท่าไร

ตั้งกบน้อยออกจากกะลา ผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าร่วมอบรมหลักสูตรการเสริมสร้างคุณลักษณะส่วนบุคคลและทักษะการทำงานสำหรับข้าราชการผู้มีผลสัมฤทธิ์สูง ประจำปี ๒๕๕๘ (HiPPS#๑๐) ซึ่งมุ่งเน้นส่งเสริมให้ข้าราชการขยายขอบเขตความคิด ศึกษาเปรียบเทียบแนวนโยบายที่สำคัญของประเทศต่าง ๆ ในอาเซียน อะไรที่เป็นกุญแจสำคัญที่จะผลักดันให้ประเทศพัฒนามากขึ้น (Better Country) และประชาชนมีชีวิตที่ดีขึ้น (Better Life) ถึงแม้ว่าช่วงแรก ๆ ผู้เขียนกังขาบ้าง เช่น ให้ไปศึกษาดูงานพิพิธภัณฑ์แล้วให้ทำรายงานเกี่ยวกับประเทศไทยหลังการเปิด AEC เป็นต้น แต่สิ่งที่อยากแลกเปลี่ยนกับผู้อ่านคือ การพัฒนาของประเทศจีน ผ่านประสบการณ์การเข้าร่วมฝึกอบรม ณ China Executive Leadership Academy Pudong (CELAP) และทัศนศึกษาการทำงานของหน่วยงานภาครัฐ เมืองผู้ตง มณฑลเซียงไฮ้ สาธารณรัฐประชาชนจีน ระหว่างวันที่ ๙ - ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ที่ผ่านมา

จีน พ.ศ. นี้ มีความเจริญด้านวัตถุเป็นอย่างมาก สิ่งแรกที่สังเกตเห็นคือท่าอากาศยานนานาชาติชางไห่ผู้ตง (Shanghai Pudong International Airport) ขนาดว่าเล็กเป็นอันดับสองรองจากท่าอากาศยานนานาชาติเมืองปักกิ่ง แต่ก็มีพื้นที่ประมาณ ๔๐ ตารางกิโลเมตร มีอาคารผู้โดยสาร (Passenger Terminal) ๒ อาคาร ตั้งขนานกันแบ่งพื้นที่เป็น ๒ ฝั่ง แต่ละฝั่งมีทางขึ้นลงของเครื่องบิน (Runway) ๓ สาย จากสถิติเมื่อปี ๒๕๕๕ มีผู้โดยสารใช้บริการกว่า ๔๙ ล้านคน และขนส่งสินค้ากว่า ๓.๒ ล้านตัน และเห็นว่ายังไม่หยุดเท่านั้น ในปี ๒๕๕๘ รัฐบาลจีนมีแผนจะก่อสร้างอาคารผู้โดยสารเพิ่มอีก ๑ หลัง (พร้อม Runway) เพื่อให้สามารถรองรับผู้โดยสารประมาณ ๘๐ ล้านคนต่อปี^[๑] เมื่อเปรียบเทียบกับสนามบินสุวรรณภูมิซึ่งมีขนาดพื้นที่ประมาณ ๓๒ ตารางกิโลเมตร สามารถรองรับผู้โดยสารประมาณ ๔๕ ล้านคนต่อปี (ปัจจุบันมีผู้ใช้บริการเกิน ๕๐ ล้านคน)^[๒] ทำให้เข้าใจว่าเหตุใดเราต้องขยายสนามบินสุวรรณภูมิ หรือต้องกลับมาปรับปรุงสนามบินดอนเมืองใช้ใหม่อีกใจจริงอยากให้บ้านเราสร้างสนามบินใหม่ใกล้กรุงเทพฯ เพิ่มอีกซักแห่ง ไม่ใช่ว่าไว้แข่งกับจีน (จีนยังมีสนามบินแบบนี้อีกหลายแห่ง) แต่เตรียมไว้รองรับผู้โดยสารที่น่าจะมีมากขึ้นทุกปี สองข้างทางจากสนามบินเข้าตัวเมืองมองเห็นตึกอาคารพาณิชย์และอาคารที่พักอาศัยใหญ่โตมากมาย (ไม่ค่อยมีบ้านเดี่ยวหรือทาวน์เฮาส์) ถนนเป็นระเบียบ แยกช่องจราจรสำหรับรถประจำทาง รถยนต์ส่วนตัว หรือจักรยานไว้ชัดเจน และฟุตบอลที่มีไว้ให้คนเดินจริงๆ ตามตึกสูงจะมีการติดหลอดไฟประดับสีสวยงามเป็นเอกลักษณ์ สอบถามจากไกด์ทราบว่าเป็น

รัฐบาลท้องถิ่นรับผิดชอบค่าไฟฟ้าให้เจ้าของตึก คิดเป็นเงินหลายล้านบาทต่อคืน เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวเดินถ่ายรูปกันยามราตรี (ช่างคิดได้) ไก่ดี้ยงอวดเรื่องไฮสปีดเทรน (๔๑๐ กม./ชม.) ให้อิจฉาเล่น

คณะวิทยากรได้บรรยายการพัฒนาเศรษฐกิจและความเจริญของประเทศจีน ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะโชคช่วยหรือถูกหวย (แม้ว่าคนจีนส่วนใหญ่ชอบเล่นการพนัน) แต่เป็นผลจากนโยบายและการทำงานหนักอย่างต่อเนื่อง ล้มเหลวมาก็มี แต่รัฐบาลก็ได้ทบทวนปรับปรุงมาตลอด โดยยึดเอาประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง วิทยากรกล่าวต่อนึ่งว่า รัฐบาลจะอยู่ไม่ได้ หากขาดการสนับสนุนของประชาชน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ภาครัฐของจีนจะต้องทำงานเต็มความสามารถเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน ปัจจุบันเศรษฐกิจจีนมีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ ๒ ของโลกรองจากสหรัฐฯ การขยายตัวของเศรษฐกิจสูงกว่าร้อยละ ๑๐ ต่อปี ทั้งที่ในทศวรรษ ๑๙๖๐ จีนนับว่าเป็นประเทศยากจน มีผู้คนอดอยาก ล้มตายจำนวนมาก โดยเฉพาะช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม ซึ่งนำโดย เหมาเจ๋อตง ผู้นำจีนรุ่นที่ ๑ ได้เน้นการใช้ระบอบคอมมิวนิสต์พัฒนาเศรษฐกิจการเกษตรและชนบท แต่ปรากฏว่าไม่สามารถผลิตสินค้าเกษตรเพื่อสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคภายในประเทศ เกิดภาวะความอดอยากกระจายทั่ว อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับต่ำมากประมาณไม่เกินร้อยละ ๓-๔ ต่อปี จุดเปลี่ยนสำคัญด้านการพัฒนาเศรษฐกิจของจีนเกิดขึ้นในปี ๒๕๒๑ เมื่อเติ้งเสี่ยวผิง ผู้นำจีนรุ่นที่ ๒ ได้นำเสนอแนวคิดใหม่เพื่อการพัฒนาประเทศภายใต้นโยบายสี่ทันสมัย ต่อคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ประกอบด้วย ความทันสมัยด้านการเกษตร ความทันสมัยด้านอุตสาหกรรม ความทันสมัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และความทันสมัยด้านการทหาร อันเป็นจุดเริ่มต้นของการนำไปสู่การเปิดประเทศเพื่อการพัฒนาประเทศ และต่อมาในปี ๒๕๒๓ จีนได้ประกาศเปิดเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zone : SEZ) ใน ๔ พื้นที่สำคัญของประเทศ ได้แก่ ๓ พื้นที่ในมณฑลกว่างตุ้ง คือ เซินเจิ้น ซานโถว (เซินเจิ้น) และจูไห่ และอีกหนึ่งพื้นที่ในมณฑลฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) ได้แก่ เมืองเซี่ยเหมิน ต่อมาภายหลังได้เปิดเขตเศรษฐกิจพิเศษเพิ่มบนเกาะไหหลำ และเปิดเขตเศรษฐกิจใหม่ในเขตผู้ตงของมหานครเซี่ยงไฮ้ ทำให้มีบริษัทต่างชาติเข้าไปลงทุนตั้งฐานการผลิตในจีนจำนวนมาก เพราะค่าแรงงานถูกและยังเป็นการเปิดตลาดกับประเทศจีนที่มีประชากรกว่า ๑,๓๐๐ ล้านคน (บริษัทของบ้านเราที่เข้าไปตั้งแต่เริ่มต้นก็มี เช่น บริษัทเครือเจริญโภคภัณฑ์ เป็นต้น) ปัจจุบันอุตสาหกรรมการผลิตของจีน ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมชั้นนำของโลกในแง่มูลค่าของผลผลิตคือ เหมืองแร่และถลุงแร่ ถลุงเหล็กและเหล็กเส้น อลูมิเนียม และอลูมิเนียม อลูมิเนียม อุปกรณ์ก่อสร้าง สิ่งทอและเสื้อผ้า พิโตรเลียม ซีเมนต์ เคมี ปุ๋ย สินค้าเพื่อการบริโภค เครื่องเล่น อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ การแปรรูปอาหาร อุปกรณ์การขนส่ง รถยนต์ (ตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ จีนเป็นประเทศผู้ผลิตรถยนต์เป็นอันดับหนึ่งของโลก รองลงมาได้แก่ สหรัฐและญี่ปุ่น) และยานยนต์ต่าง ๆ ^[๓] ยังไม่นับเรื่องวิศวกรรมอวกาศ และอาวุธยุทโธปกรณ์ต่าง ๆ พุดง่าย ๆ คือจีนขายของได้ทุกอย่าง แข่งขันได้กับทุกประเทศ เช่น ขายมือถือแข่งกับเกาหลี ขายรถยนต์แข่งกับญี่ปุ่น ขายอาวุธยุทโธปกรณ์แข่งกับสหรัฐ หรือจะขายผลไม้แข่งกับไทย และอีกไม่เกิน ๒-๓ ปี จีนก็น่าจะสามารถส่งออกเครื่องบินโดยสารแข่งกับแอร์บัสของฝรั่งเศส เป็นต้น จึงเป็นไปได้สูงที่จีนจะกลายเป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่ ๑ ของโลกในอนาคตอันใกล้

ลูกเต๋ามี ๖ ด้าน ฉันทใดก็ฉันทนั้น จีนก็มีปัญหาให้แก้ควบคู่มากับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่รัฐ ปัญหาช่องว่างของคนรวยกับคนจน คนเมืองกับคนชนบท การกระจายความเจริญไปยังส่วนอื่น ๆ ของประเทศ คนรวยก็รวยมาก คนจนก็ยังต้องดิ้นรนแค่พอหาเลี้ยงครอบครัวแต่ละวัน สินค้าราคาแพงมากขึ้น โดยเฉพาะราคาที่พักอาศัยในเมือง ปัญหาเกี่ยวกับความเสื่อมโทรมของทรัพยากรที่ถูกนำไปใช้ในกระบวนการผลิตที่เร่งกันเต็มที่ และปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการปล่อยมลพิษของ

ผู้ประกอบการที่ไม่มีจิตสำนึก (คล้าย ๆ กับบ้านเรา) ตั้งแต่ช่วงต้นปี ๒๕๕๐ คุณภาพอากาศและคุณภาพน้ำในเมืองต่าง ๆ เสื่อมโทรมลงอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ปัญหาหมอกควันพิษส่วนใหญ่มาจากการเติบโตแบบก้าวกระโดดของอุตสาหกรรมยานยนต์ในประเทศ นับตั้งแต่รัฐบาลเริ่มส่งเสริมอุตสาหกรรมนี้เมื่อปี ๒๕๒๒ จำนวนรถยนต์ในประเทศจีนเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ ๒๒ เปอร์เซ็นต์ และคาดว่าจะเพิ่มเป็น ๑๐๐ ล้านคันในอนาคตอันใกล้ (บ้านเรามีรถยนต์ประมาณ ๒๘ ล้านคัน) องค์กรนาซาของสหรัฐฯ เคยแสดงภาพถ่ายดาวเทียมที่บันทึก เมื่อวันที่ ๗ ธ.ค. ๒๕๕๖ ซึ่งแสดงให้เห็นกลุ่มหมอกจากมลพิษทางอากาศปกคลุมอย่างหนาแน่นตั้งแต่กรุงปักกิ่งจนถึงเซี่ยงไฮ้ รวมเป็นระยะทางประมาณ ๑,๒๐๐ กิโลเมตร และในวันดังกล่าวเซ็นเซอร์ตรวจวัดสภาพอากาศของสถานทูตสหรัฐฯ ในกรุงปักกิ่งและเซี่ยงไฮ้ ได้วัดค่าฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า ๒.๕ ไมครอน (PM ๒.๕) ในบรรยากาศได้เท่ากับ ๔๘๐ และ ๓๕๕ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เกินกว่าระดับมาตรฐานที่องค์การอนามัยโลกกำหนดไว้ว่าต้องน้อยกว่า ๒๕ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร [๔]

รัฐบาลจีนได้มีมาตรการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อม ต่าง ๆ อาทิ เข้มงวดกวดขันผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านสิ่งแวดล้อม การควบคุมจำนวนรถยนต์ (เฉพาะค่าธรรมเนียมป้ายทะเบียนรถยนต์ในเมืองเซี่ยงไฮ้ ประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ บาท ทะเบียนรถยนต์เมืองอื่นถูกจำกัดสิทธิ์ ห้ามวิ่งบนทางด่วน) การลดปริมาณการใช้ถุงพลาสติก (ร้านค้าคิดราคาถุงพลาสติกใส่ของ) และการสร้างระบบขนส่งมวลชนที่ทันสมัย และในปี ๒๕๕๐ รัฐบาลจีนยังได้ร่วมกับสิงคโปร์ดำเนินการก่อสร้าง Sino-Singapore Tianjin Eco-city โดยมีแผนจะพัฒนาพื้นที่ประมาณ ๓๐ ตารางกิโลเมตร ให้กลายเป็นเมืองใหม่ที่มีการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ แต่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสร้างสังคมที่ดี โดยจะปรับใช้เป็นต้นแบบสำหรับการพัฒนาเมืองอื่น ๆ ในประเทศจีนต่อไป นิคมฯ แห่งนี้นับเป็นโครงการความร่วมมือในการสร้างนิคมอุตสาหกรรมแห่งที่ ๒ ระหว่างรัฐบาลจีนกับสิงคโปร์ต่อจากนิคมอุตสาหกรรมซูโจว (Suzhou Industrial Park) ซึ่งเริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี ๒๕๓๗

Tianjin Eco-city ได้เปลี่ยนแนวคิดใหม่ของการวางผังการใช้ประโยชน์พื้นที่ภายในนิคมฯ โดยปรับปรุงจากนิคมอุตสาหกรรมซูโจว เน้นรักษาของเดิมไว้ เช่น ต้นไม้ใหญ่ บึงน้ำเก่า หรือสิ่งปลูกสร้างที่มีคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรม (คิดถึงเวลาก่อสร้างเลี่ยงการตัดโค่นต้นไม้ใหญ่) พื้นที่ที่เปลี่ยนแปลงจะถูกขีดแบ่งเป็นวงแล้ววางผังก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรม ย่านธุรกิจพาณิชย์ สถานบริการสาธารณะ และที่พักอาศัยไว้ร่วมกัน ประชาชนสามารถเดินทางไปทำงานหรือไปทำธุระต่างๆ ได้ ถนนมีช่องจราจรสำหรับการเดินและการปั่นจักรยาน มีการแยกระบบการเดินทางที่ใช้รถยนต์กับไม่ใช้รถยนต์ โดยบริเวณพื้นที่พักผ่อนสาธารณะจำกัดให้มีเฉพาะเส้นทางปั่นจักรยานและถนนคนเดิน การสร้างอาคารที่พักอาศัยจะมีห้องหลายขนาดหลายราคารวมกันจึงมีเพื่อนบ้านที่ประกอบด้วยทุกชนชั้นอาชีพ พื้นที่ด้านล่างของอาคารออกแบบให้เป็นลานโล่งใช้สำหรับกิจกรรมต่าง ๆ ของผู้คนที่อาศัยอยู่ในอาคารได้ทำร่วมกัน เช่น เต้นแอโรบิก จัดงานมงคล รำมวยจีน เป็นต้น (บ้านเราใช้สำหรับจอดรถ) เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนและสังคม ทั้งนี้ มีการทำตัวชี้วัด ๒๖ ข้อ เพื่อเป็นเป้าหมายในการปฏิบัติ ยกตัวอย่างเช่น

- คุณภาพอากาศ (Ambient Air Quality) – เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพอากาศ Grade II ของประเทศจีน อย่างน้อย ๓๑๐ วัน ใน ๑ ปี
- คุณภาพน้ำประปา – น้ำประปาที่ไหลออกจากก๊อกทุกตัวเหมาะสมสำหรับดื่ม
- การปลดปล่อยคาร์บอนสู่บรรยากาศต่อหน่วย GDP (Carbon Emission Per Unit GDP) – ต้องไม่เกิน ๑๕๐ ตัน-คาร์บอน ต่อ ๑ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ
- อัตราส่วนของอาคารสีเขียว (Green Building) : อาคารทุกหลังผ่านเกณฑ์มาตรฐานอาคารสีเขียว

- การเดินทางสีเขียว (Green Transportation) : ภายในปี ๒๐๒๐ อย่างน้อยร้อยละ ๙๐ ของการเดินทางภายใน Eco-city ต้องเป็นการเดินทางในรูปแบบการเดินทางสีเขียว (Green Trip) เช่น การเดินทางที่ไม่ต้องใช้เครื่องยนต์ (ปั่นจักรยานหรือการเดิน) และการเดินทางโดยขนส่งมวลชน (รถไฟฟ้า)
- สัดส่วนของบ้านพักอาศัยสาธารณะที่สามารถซื้อได้ – ภายในปี ๒๐๑๓ อย่างน้อยร้อยละ ๒๐ ของที่อยู่อาศัยภายในเมืองต้องเป็นการสนับสนุนของภาครัฐ คนรายได้น้อยสามารถครอบครองได้
- การใช้พลังงานหมุนเวียน : ภายในปี ๒๐๒๐ ต้องมีปริมาณอย่างน้อยร้อยละ ๑๕ ของพลังงานที่ใช้ในเมือง แหล่งพลังงานหมุนเวียนอาจได้มาจาก พลังความร้อนใต้พิภพ พลังงานน้ำ หรือพลังงานแสงอาทิตย์
- การใช้น้ำจากแหล่งอื่น ๆ ที่ไม่ใช่แหล่งน้ำตามธรรมชาติ : ภายในปี ๒๐๒๐ น้ำที่ใช้ภายในเมืองอย่างน้อยร้อยละ ๕๐ มีใช้แหล่งน้ำตามธรรมชาติ (เป็นน้ำจากกระบวนการกำจัดเกลือ และน้ำที่ใช้แล้ว)
- การสร้างงานในเมือง : ต้องสร้างตำแหน่งงานคุณภาพขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๕๐ ของประชาชนวัยทำงานที่อาศัยใน Eco-city เพื่อลดความจำเป็นที่จะเกิดขึ้นประจำวันระหว่างเส้นทางจากบ้านและที่ทำงาน^[๕]

จากสิ่งที่ได้เรียนรู้เรื่องการพัฒนาของจีนดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้เขียนคิดว่ามีหลายสิ่งที่สามารถนำมาปรับใช้ได้ ทั้งในรูปแบบการทำงานประจำวันและการจัดทำโครงการต่าง ๆ ในแต่ละปีของภาครัฐ กล่าวคือ

- ในระหว่างเวลาปฏิบัติงาน เจ้าหน้าที่ต้องมีความขยันขันแข็งและตั้งใจทำงานของตนเองให้ได้อย่างเต็มที่ มีจิตสาธารณะ เต็มใจให้บริการแก่ประชาชน ซึ่งการทำงานส่วนบุคคลเป็นกลไกหนึ่งที่ทำให้ประเทศเกิดการพัฒนา
- การจัดทำนโยบายและโครงการของภาครัฐจะต้องสนองต่อความต้องการของประเทศและประชาชน การวางแผนงานต่างๆ จะต้องให้ทุกคนมีส่วนร่วม เข้าใจสิ่งที่จะดำเนินการ ทำให้งานมีประสิทธิภาพ ลดระยะเวลาขั้นตอนการทำงาน ดังเช่น โครงการศูนย์ Grid Management และ Public Service Center ของเมืองผู้ตง เซี่ยงไฮ้ ซึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสไปทัศนศึกษาทั้ง ๒ แห่ง กล่าวคือ ศูนย์ Grid Management ของเมืองผู้ตง ซึ่งเป็นทั้งศูนย์รับแจ้งเหตุร้องเรียนของประชาชนผ่านทางสื่อต่าง ๆ ประสานกับการใช้กล้องวงจรปิด และการตรวจการณ์ของเจ้าหน้าที่ เมื่อทราบเหตุแล้วจะมีการส่งต่องานให้หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องเข้าดำเนินการแก้ไขปัญหา กำหนดเวลาทำงานแล้วเสร็จตามความยากง่ายของเรื่อง เช่น ถ้าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ (ขายของในพื้นที่ห้ามขาย) ก็ต้องแก้ไขให้ได้ภายใน ๑ วัน แต่ถ้าปัญหาที่รับแจ้งมีความยุ่งยากมากขึ้น เช่น ถนนชำรุด ต้นไม้ใหญ่หักโค่นขวางเส้นทางจราจร ก็จะกำหนดเวลาให้แล้วเสร็จเป็น ๕ วัน และ ๑๕ วัน ตามลำดับ รวมทั้งมีการติดตามสอบถามความพึงพอใจของผู้แจ้งเหตุ ประมาณร้อยละ ๓๐ ของจำนวนผู้แจ้ง เพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้รับแจ้งและใช้ประเมินผลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ด้วย แห่งที่ ๒ คือ ศูนย์บริการประชาชนของเมืองผู้ตง (Public Service Center of Shanghai Pudong) ซึ่งเป็นศูนย์บริการแบบ One Stop Service คล้าย ๆ กับสำนักงานเขตหรือที่ว่าการอำเภอบ้านเราที่ให้บริการงานทะเบียนราษฎร แต่ที่ศูนย์ฯ ของเมืองผู้ตงจะรวมออฟฟิสย่อย ๆ ของหน่วยงานหลายหน่วยไว้ด้วยกัน อาทิ คณะกรรมการพัฒนาและปฏิรูป คณะกรรมการการก่อสร้าง คณะกรรมการเศรษฐกิจ คณะกรรมการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สำนักวัฒนธรรมและวิทยุโทรทัศน์ สำนักจัดหางานและประกันสังคม สำนักป้องกันสิ่งแวดล้อม สำนักการเงิน สำนักกฎหมาย สำนักงานภาษี แผนกหนังสือเดินทาง หน่วยความปลอดภัยเมือง ศูนย์ช่วยเหลือด้านกฎหมาย บริการรับรองเอกสารทางกฎหมาย กรมการจดทะเบียนสมรส ทำให้สามารถให้บริการประชาชนได้อย่างหลากหลาย ลดระยะเวลาการเดินทางและระยะเวลาที่ต้องใช้ในการขออนุญาต เพราะแม้ว่าการขออนุญาตบางเรื่องต้องผ่านการรับรองจากหลายหน่วยแต่ก็สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในศูนย์แห่งนี้ ขณะที่บ้านหากมีเรื่องที่จะต้องไปยื่นขออนุญาตจากหลายหน่วยงานและต่างกระทรวงจะมีความยุ่งยากและล่าช้า ตัวอย่างเช่น การ

ขออนุญาตตั้งโรงงาน ผู้ประกอบการในไทยต้องเดินทางไปกรอกแบบฟอร์มหรือส่งเอกสารขออนุญาตจาก
กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการคลัง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
และกระทรวงแรงงาน เป็นต้น

■ การพัฒนาภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ต้องวางแผนอย่างเป็นระบบ
มองอย่างรอบด้าน ไม่มุ่งเน้นให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจเพียงด้านเดียว โดยต้องคำนึงถึงคุณภาพชีวิตและ
สิ่งแวดล้อม ลดการใช้ทรัพยากรและการปล่อยมลพิษสู่สิ่งแวดล้อม มีตัวชี้วัดที่ชัดเจน ดังเช่น การสร้าง Tianjin
Eco-city

เอกสารอ้างอิง

๑. en.m.wikipedia.org/wiki/Shanghai_Pudong_International_Airport
๒. th.m.wikipedia.org/wiki/สนามบินสุวรรณภูมิ
๓. บทความ จีน: มหาอำนาจทางเศรษฐกิจในคริสต์ศตวรรษที่ ๒๑
www.stou.ac.th/stouonline/lom/data/sec/Lom๑๒/๐๑-๐๑-๐๓.html
๔. บทความ มลภาวะจีน : ปัญหาที่ทำลายมนุษยชาติ (๒)
www.thaipublica.org/2014/03/shanghai-pollution-2/
๕. en.m.wikipedia.org/wiki/sino_singapore_tianjin_eco_city